

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 13: STEEDS MEER RAADSELS

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 07/01/1956

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steven Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

de stem: Wam Heskes

De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews die per atoomraket een reis naar de maan hebben gemaakt, zijn op de terugreis door de inwerking van geheimzinnige vliegende schotels op onverklaarbare wijze buiten ons zonnestelsel terecht gekomen en daarna weer teruggeleid naar de Aarde, waar ze aankomen op een tijdstip dat tienduizenden jaren verwijderd is van dat van hun vertrek. Ze slagen er voorlopig niet in te ontdekken of dat tijdstip in het verleden of in de toekomst gelegen is. Wel kunnen ze ten slotte uitmaken dat de landstreek waar ze geland zijn ongeveer midden in de tegenwoordige Middellandse Zee ligt. Ze hebben de hoop opgegeven nog ooit naar hun eigen tijd, het jaar 1965, te kunnen terugkeren, en trachten zich zo goed mogelijk aan de sterk gewijzigde omstandigheden aan te passen. Uit een nabijgelegen bos dringen er des nachts vreemde geluiden tot hen door, maar levende wezens hebben ze nog niet ontmoet.

(ratelend geluid)

Jimmy: O hemel! Hemel!!! Jeff! Jeff, Mitch, dokter, vlug!!

Jeff: Wat is er, Jimmy? Waarom roep je ons?

Dr. Matthews: Is er iets aan de hand?

Jimmy: Horen jullie dat dan niet, dat vreemde ratelende geluid?

Jeff: Ja!

Mitch: Waarachtig, ja.

Dr. Matthews: Wat zou dat zijn?

Jimmy: Het... het kwam uit het bos, steeds maar luider en dichterbij. En af en toe zag ik een... een helder blauw licht.

Jeff: Laten we in de cockpit gaan kijken... (ze gaan naar de cockpit) Zo. Ja.

Mitch: Ja, ik zie geen licht.

Jeff: Nee, ik ook niet.

Jimmy: Ja, maar toch was het er. Het verlichtte de hele omgeving, net... net bliksem.

Dr. Matthews: Ja, dat zal het wel geweest zijn. Er is vast een onweer op komst.

Jimmy: (spotlachje) Onweer. En trouwens, dat licht, dat kwam niet uit de lucht, maar uit het bos. Ik kon heel duidelijk het silhouet van de boomstammen zien.

Mitch: Hé! Wacht 'ns even! Ik zag daar iets uit het bos komen, hierheen.

Jeff: Waar? Waar dan, Mitch? Wat is het?

Mitch: Ja, het is te donker om het te onderscheiden. Kijk, daar! Daar! Zie je 't niet? Een zwarte massa, voor de bomen.

Jeff: Ja, waarachtig! Het... het komt hierheen. Het lijkt wel de een of andere... machine.

Jimmy: Zou het soms een... een... een eh... maaimachine kunnen zijn van die... van die lui of... of wat het dan ook is? En misschien komen ze wel oogsten.

Mitch: Oogsten midden in de nacht!?

Jimmy: Ja, goed, waarom niet? Ze kunnen misschien wel in het donker zien, of helemaal niet.

Jeff: Kom nou, Jimmy. In alle geval komt het steeds dichterbij.

Dr. Matthews: Als jullie het mij vraagt, lijkt het wel een reusachtige eh... tank.

Jimmy: Hè? Wat? Hij komt vast op ons af. Dat is vast 'ns weer iets van die vliegende schotel-kerels.

Jeff: Misschien. Zeg, is de buitendeur dicht?

Jimmy: Ja, natuurlijk is die dicht. Zeg, zullen we teruggaan naar de cabine en de cockpitdeur ook sluiten? 'k Vind 't helemaal niet prettig om zo... een paar ramen tussen ons en dat ding te zitten. Bah!

Mitch: Ja, maar dan zien we toch niet meer wat er gebeurt.

Jeff: Juist! Als ze aanvalsplannen hebben, dan kunnen we altijd nog naar binnen... (heftig geluid)

Dr. Matthews: Goeie hemel!

Jeff: Terug naar de cabine, vlug! (ze rennen terug - weer dat heftige geluid)

Jeff: De cockpitdeur dicht! Vlug!

Dr. Matthews: Ja, 'k ben al bezig! (sluit de deur)

Jeff: O! Ik ben totaal verblind, ik zie niets meer.

Mitch: Ja, ik ook niet.

Jimmy: Het was alsof je in... in de zon keek.

Mitch: Ik zie niks.

Jimmy: 'k Heb allemaal... allemaal rooie en groene plekken voor m'n ogen.

Dr. Matthews: Ja, het lijkt me niet zo heel erg. Onze ogen waren aan het duister gewend en nu zijn we tijdelijk verblind.

Jimmy: Ja.

Dr. Matthews: Ja, het zal zo wel weer over zijn.

Jeff: Ja, ik begin alweer iets te zien. Zeg, dat was vast een zoeklicht, maar dan heel sterk. Ze willen ons natuurlijk observeren, dat begrijp je. Zou het niet gevaarlijk zijn voor de ogen, dokter?

Dr. Matthews: Nou, dat denk ik niet. Niemand voelt toch pijn, hoop ik?

allen: Nee... Nee ... Nee, dat niet.

Dr. Matthews: Nou, dan is 't nog niet zo erg.

Mitch: Zeg, wat zouden ze nu doen?

Jeff: Eh.. Jimmy!

Jimmy: Ja?

Jeff: Draai de periscoop uit, maar heel langzaam en voorzichtig.

Jimmy: Okay, Jeff.

Jeff: Zo... (geklop)

Jeff: Wat? Wat? Luister! Hetzelfde geluid dat we hoorden toe we op de maan stil lagen.

Mitch: Ja. Ja, weet je nog wel? Toen we dachten dat iemand probeerde te ontdekken uit welk metaal de raket bestaat.

Jimmy: Ja, of dat die probeerde d'r in te komen. (geklop)

Jeff: Stil! (klop) Luister!

Dr. Matthews: Ze lopen om de raket heen!

Jimmy: Nee nee. Nee nee... dit... dit kwam van boven. (geklop)

Jeff: Ja, maar... maar die komt toch van beneden! Zeg, Jimmy, hoe staat het met de periscoop? Nog niets te zien?

Jimmy: Nee Jeff, ogenblikje. (geluid)

Dr. Matthews: Hemel! Ik geloof dat ze aan 't boren zijn.

Jimmy: Mm?

Jeff: Wat? (geklop - Jimmy klopt terug) Zeg, Jimmy, wat moet dat?

Jimmy: Ik klopt terug. Waarom zouden zij dat alleen maar mogen doen? (klop)

Jeff: Warempel, Jimmy, da's niet gek bedacht! Antwoordt ze!

Jimmy: Haha! Ho! (drie kloppen)

Jeff: Nou vooruit, Jimmy.

Jimmy: (klopt ook driemaal) Zo! Wat zouden ze daarvan denken? (vijf kloppen)

Jeff: Nou, ik zou zo zeggen dat ze 't begrepen hebben.

Dr. Matthews: Klop 'ns aan de andere zijde van de cabine, Jimmy.

Jimmy: Mm.

Dr. Matthews: 'ns Kijken of ze daar ook antwoorden. (Jimmy klopt driemaal)

Jimmy: Nee...

Jeff: Nee, geen antwoord. (drie kloppen) Ja! Daar zijn ze! Ja, ze moesten natuurlijk even om lopen.

Jimmy: Nou, dat hebben ze dan toch verduiveld vlug gedaan. (vijf kloppen) Nou, zij willen blijkbaar de conversatie voortzetten. Nou, dat zal toch zeker niet de hele nacht zo doorgaan, wel?... Nee, daar weet ik geen antwoord op.

Jeff: Jimmy, draai die periscoop toch rond! We moeten toch zien wat er buiten gaande is!

Jimmy: Ja ja, 'k ben al bezig, Jeff, maar d'r is niks te zien! Hier zo, kijk nou zelf maar. Alleen maar sterren, en de bomen, zwart afgetekend tegen de lucht. Het is veel te donker buiten.

Dr. Matthews: Scheen de Maan maar. 'k Geloof niet dat we iets te zien krijgen.

Jeff: Nee, niets. Ze zijn weg. Of zo dichtbij dat ze voorbij het gezichtsveld van de periscoop zijn. (Jimmy klopt vijfmaal) Nou, waar... waarom doe je dat, Jimmy?

Jimmy: Om te kijken of ze d'r nog zijn, natuurlijk. Wacht nou maar even... Nee... Nee, ze kunnen ons niet meer horen, denk ik. Ja, of ze hebben genoeg van dit spelletje.

Jeff: Ik ga in de cockpit kijken. Dokter, maak de deur open.

Dr. Matthews: Ja, okay. (opent de deur)

Jeff: Mitch, wil jij bij het periscoopscherm blijven? Draai de periscoop af en toe 'ns rond. Misschien krijg je nog iets te zien. En jullie beiden blijven hier, bij de deur, maar kijk niet naar de ramen voor het geval ze weer met dat licht gaan werken.

Jimmy: Ja, en eh... en jij dan zelf, Jeff?

Jeff: Nou, ik waag het erop.

Jimmy: Ja, luister 'ns, als je verblind raakt, dan trekken wij je gauw terug.

Jeff: Goed goed goed. Nou, ik ga. (gaat naar de cockpit)

Dr. Matthews: En?

Jeff: (keert terug) Nee, niks te zien. Absoluut niks.

Mitch: Ik zie ook niets op het periscoopscherm.

Jimmy: Nou, dan zijn ze ook weg.

Dr. Matthews: D'r is maar één manier om zekerheid te krijgen: naar buiten gaan.

Jimmy: Hè? Nu, in het donker?

Dr. Matthews: Ja, we kunnen onze toortsen toch meenemen?

Jeff: Ja, gelijk heb je, dokter! We moeten gaan kijken. Wat dunkt jou, Mitch?

Mitch: Ik zou zeggen: ja. Dan hebben we tenminste zekerheid. Al geloof ik wel dat ze weg zijn gegaan.

Jimmy: Ja, ik zou maar voorzichtig zijn als ik jullie was. Die tank, die kan wel weg zijn, maar eh... misschien hebben ze iets achtergelaten. Je kunt nooit weten.

Jeff: We hoeven toch niet naar beneden te gaan? We kunnen toch wel in de deur blijven staan? Dan zien we genoeg.

Jimmy: All right, all right! Vooruit dan maar.

Jeff: Nou, maak de luchtsluis open, dan gaan wij. (luchtsluis open)

Jeff: Mitch, breng jij de toortsen mee?

Mitch: Okay, Jeff. (ze gaan de luchtsluis in)

Jimmy: Nou de buitendeur, Jeff?

Jeff: Nee nee, nee, nog niet, wacht even... Geen licht aanmaken, Mitch. Als ik je roep, Jimmy, open de buitendeur dan op een kier.

Jimmy: Okay.

Jeff: Ja, vooruit maar, Jimmy. (deur wat open) Ja, een kiertje! Genoeg, genoeg!... Mitch, kun jij door die spleet zien?

Mitch: Ja... Niets te zien.

Jeff: Een... een beetje verder, Jimmy. (deur nog wat open) Ja, genoeg, genoeg, genoeg!

Mitch: Ik kan nu m'n hoofd door de opening steken... Niets! Kijk zelf maar, Jeff.

Jeff: Ja. (gaat kijken) Nee, niets. Ja, goed, Jimmy, zet ze maar helemaal open. (deur open) Zouden we licht maken, Mitch?

Mitch: Ja, waarom niet?

Jeff: Maak jouw toorts dan aan en houd het licht op de grond gericht... Zo. Kun je sporen zien?

Mitch: En of! Kijk daar 'ns!

Jeff: Ja, ze draaien om de raket heen. Ik... ik zou ze wel 'ns van dichtbij willen bekijken.

Mitch: Ja, niet doen Jeff!

Jeff: Hè?

Mitch: Wacht tot de morgen. Wie weet wat ze buiten hebben achtergelaten.

Jeff: O, het leek me anders niet dat ze boze bedoelingen hadden. Die kloppconversatie maakte niet de indruk. Maar ja, je kunt toch gelijk hebben. Laten we maar teruggaan en wachten totdat de dag aangebroken is. (ze gaan terug)

Dr. Matthews: Was er niks te zien?

Jeff: Nee, alleen de sporen die ze hebben achtergelaten.

Jimmy: Hoe zien die d'r uit?

Jeff: Nou, een beetje vreemd, hè. (deur dicht) Bijna als van een... driewieler.

Jimmy: Een driewieler?

Jeff: Ja.

Jimmy: Zag je drie wielsporen dan? (luchtsluis dicht)

Jeff: Ja. Ja, wielsporen zijn het eigenlijk niet. Daarvoor zijn ze te breed. Ruim dertig centimeter en daarenboven diep, alsof ze afkomstig zijn van... van... van... van ballen of... of bollen.

Dr. Matthews: Bollen?

Jeff: Ja.

Mitch: Nou ja, dat kan toch ook heel goed? Een machine kan zich evengoed op een onderstel van bolvormige lichamen voortbewegen als op wielen.

Jimmy: Ho, maar dus... dan zou ik zeggen dat we dus niet in het verleden verzeild zijn geraakt, maar in de toekomst. Ja, duizenden jaren voor ons reden d'r vast geen tanks over de aarde rond en vertoonden zich ook geen vliegende schotels in de lucht. Lieve hemel, misschien werd die tank wel bestuurd door één van onze nakomelingen.

Mitch: Onze nakomelingen!

Jimmy: Ja, goed, een of ander familielid dan. (lachje)

Dr. Matthews: Ik geloof dat jij het bij het rechte eind hebt, Jimmy.

Jimmy: Hè? O!

Dr. Matthews: Ik moet je zeggen dat ik al een hele tijd daaraan heb gedacht. Dat graan dat zomaar groeit, zonder onkruid ertussen, terwijl zich niemand erom bekommert, die vliegende schotels, en nou dit weer. In het verleden was dat toch allemaal niet mogelijk.

Jeff: Ja, even onmogelijk als onze raket, en toch is ie hier. Hoe verklaar je dat dan?

Jimmy: O, (zucht) ik kan er langzamerhand geen touw meer aan vastknopen. Weet je wat, Jeff? Gaan jullie, jij en Mitch, maar slapen. Eerst die halfdoorwaakte nacht en straks weer voor dag en dauw naar buiten. Dan kunnen we later op de dag wel 'ns verder over al die dingen spreken.

Jeff: Zeg, Jeff!^[7] (red.: In het interview dat ik met Léon Povel deed, had ik het over dit voorval, klik [hier](#))

Jimmy: Hè?

Jeff: Mitch en de dokter slapen nou. Luister 'ns, ik zou heel even naar buiten willen gaan, die sporen nauwkeuriger bekijken, en ik had graag dat je me daarbij hielp. Maar zachtjes, zodat we de anderen niet wakker maken.

Jimmy: Hè, kan dat nou niet even wachten, Jeff, tot het dag is geworden? Zo hebben we toch immers afgesproken...

Jeff: Nee nee nee, Jimmy, ik wil nu gaan. Stel je voor dat dat ding 'ns terugkomt. Dan kunnen we er weer niet uit.

Jimmy: Ja, maar waar moet ik je dan mee helpen?

Jeff: Nou, da's toch heel eenvoudig: jij moet in de deur blijven staan om me te waarschuwen zodra je iets ziet of hoort aankomen. Dan heb ik tenminste de kans op tijd weer binnen te zijn. Nou, en mocht dat niet lukken, dan kun jij tenminste de deur sluiten.

Jimmy: Ik geloof warempel dat je niet goed snik bent, Jeff.

Jeff: Nou nou nou, laat het dan maar aan mij over, en kom nou, hè? (staat zachtjes op) Zo... Zo...

(Jeff komt terug)

Jimmy: En? Hé... wat... wat heb je daar nou?

Jeff: Iets... iets... iets wat ik buiten heb gevonden.

Mitch: Jullie hoeft niet zo stiekem te doen. Ik slaap toch niet.

Dr. Matthews: Nee, ik ook niet. Waar zijn jullie heen geweest?

Mitch: Ja, wat is dat nou? We spreken af dat niemand naar buiten gaat vóór het daglicht en jullie piepen 'm samen.

Dr. Matthews: Ja!

Jeff: Als je 't nou precies wil weten, Mitch: ik ben even buiten geweest.

Jimmy: Ja, inderdaad.

Jeff: En Jimmy is in de deur blijven staan. Ja, ik... ik... ik kan er niks aan doen. Ik moest gaan kijken. Eh... d'r is toch niks gebeurd?

Mitch: D'r had iets kunnen gebeuren. Stel je voor dat iemand of iets daar buiten was geweest en geen van jullie beiden was teruggekomen.

Dr. Matthews: Ja, natuurlijk, stel je voor.

Mitch: En dat, terwijl de dokter en ik vast in slaap waren met de sluisdeur en de buitendeur wagenwijd open.

Jeff: Ah, nou nou nou, zo erg was het nou ook weer niet, Mitch!

Mitch: Jawel...

Jeff: Ja, nee, in de eerste plaats waren jullie beiden niet zo vast in slaap of je hoorde ons terugkomen, terwijl we ons best deden geen geluid te maken.

Jimmy: Ja, goed, en daarenboven stond ik bij de deur, en ik zou ze zonodig wel direct gesloten hebben, hoor.

Dr. Matthews: Ja, dat kan wel zijn, maar toch heb Mitch gelijk: als we een afspraak maken, moeten we ons daaraan houden. Jullie hadden op wacht moeten blijven.

Jeff: Ja, ja, je hebt gelijk, dokter.

Dr. Matthews: Natuurlijk heb ik gelijk.

Jeff: Ik geef het toe, ja. Ja, ik had het niet moeten doen, maar m'n nieuwsgierigheid kreeg de overhand, hè.

Mitch: Zo, en is die nu bevredigd? Weet je iets meer dan eerst?

Jeff: Ja, de... de sporen wezen uit dat die tank uit het bos moet zijn gekomen, eh... een paar keer om de raket heeft gedraaid en daarna weer teruggedreden is naar het bos.

Mitch: Ja, nou, dat wisten we zo ook wel.

Jeff: Ja ja, maar d'r is nog iets anders.

Mitch: Wat dan?

Jeff: Dit. (gooit iets neer)

Dr. Matthews: Wat is dat?

Mitch: Hé, wat zou dat? Een stuk steen, niet?

Jeff: Maar... (lachje) is dat alles wat je er aan opmerkt? Neem het nou 's op. Voel 'ns hoe het in je hand ligt. Nou?

Mitch: Ja, als het niet zo onwaarschijnlijk klonk, zou ik zeggen dat het een soort wapen is, niet?

Jimmy: Wat?

Dr. Matthews: Laat mij 'ns kijken, Mitch.

Jeff: Ja. Juist. Kijk, hier. Is dat niet een handvat? Je hand sluit er als het ware vanzelf om. En daar, die zijkant, scherp als een scheermes. En die punt! Dit is een dolk of een mes. Gladgepolijst, zie je wel? Dit is bewerkt. Door iemand gemaakt, iemand die het hier bij de raket verloren heeft, sedert we gisteravond naar binnen zijn gekomen. Het lag precies op de plaats waar ik gisterenmiddag tijdens het eten bij het vuur heb gezeten.

Jimmy: Hé...

Jeff: Ja, als het er toen al had gelegen, dan zou ik het zeker hebben gezien.

Jimmy: Ja, dat... dat dunkt me wel, ja... natuurlijk.

Dr. Matthews: Inderdaad... 't is een mes, en nogal kunstig gemaakt ook. Trouwens, het schijnt nog maar kortgeleden dienst te hebben gedaan.

Jeff: Ja?

Dr. Matthews: Ja, kijk 'ns hier: die donkere plekken!

Jimmy: Hé...

Dr. Matthews: Dat is geronnen bloed!

Mitch: Laat nog 'ns kijken... Ja, het lijkt wel op een mes, maar zo'n mes heb ik toch nog nooit gezien, hè.

Dr. Matthews: Ook nooit in een boek over prehistorie?

Mitch: Hè?

Dr. Matthews: Oho, duizenden jaren geleden maakten de bewoners van Europa, speciaal die van het Middellandse Zeebekken, dit soort messen.

Jimmy: Dit soort?

Dr. Matthews: Jazeker. Zelfs de ouwe Egyptenaren hebben zich ervan bediend, totdat ze het bewerken van brons uitvonden.

Mitch: Jij wilt dus beweren dat dit mes afkomstig is uit het Stenen Tijdperk? En ook dat het nog pas gebruikt is door iemand die dat blijkbaar gewoon is?

Dr. Matthews: Dat kan wel, ja.

Mitch: Dat daarbuiten dus wezens zijn, mensen of dieren misschien, die in het Stenen Tijdperk thuis behoren?

Jeff: Ja, waarom niet, Mitch? We kunnen wat de tijd betreft overal beland zijn.

Mitch: Nou, het begint mij nu te gaan als Jimmy: ik word er niet meer wijs uit.

Jimmy: (lachje) Die Mitch!

Mitch: Ja, natuurlijk, aan de ene kant vliegende schotels en bliksemende tanks, en dan verliest iemand uit zo'n toekomstmachine een mes uit het Stenen Tijdperk. Nou, gooi voor mij dan maar mijn portie maar in de pet, hoor!

Jimmy: Zeg, maar misschien zitten we wel in twee tijdperken tegelijk! In de toekomst en in 't verleden.

Jeff: Nou nou nou, kom kom kom, Jimmy. Ja, ik weet natuurlijk ook niet hoe het zit, maar ik... ik denk zo dat die tank niet onze enige bezoeker is geweest. Nee, want waarschijnlijk was degene die het mes heeft achtergelaten hier toen de tank kwam, en is ie daarvan zo geschrokken dat ie gevlucht is, waarbij hij het mes heeft verloren.

Dr. Matthews: Ja ha, 't kan zijn...

Mitch: Als ik je dus goed begrijp, meen jij dat er hier twee zo sterk uiteenlopende beschavingstijdperken tegelijk bestaan? Ach!

Dr. Matthews: Ja, da's toch niet... Ja, nee nee nee, da's toch niet zo vreemd als het lijkt, Mitch. Nog geen eeuw geleden reden in de Verenigde Staten sneltreinen door streken waar de indianen ook nog vrijwel in het Stenen Tijdperk verkeerden. En... en denk 'ns aan de binnenlanden van Nieuw Guinea, in onze eigen tijd.

Jeff: Nou, eerst gaan Jimmy en ik vissen, terwijl jij en Mitch in de raket blijven. Nou, en daarna ga ik met Mitch op verkenning uit. Ja, we moeten toch onze kennis van de omgeving milder uitbreiden, hè?

Jimmy: Ik denk dat wij voorlopig hier zullen blijven, Jeff. (vreemde muziek)

Jeff: Hoezo?

Jimmy: Hoor je 't dan niet?

Dr. Matthews: O... 't is alweer zo laat!

Mitch: Wacht 'ns, misschien vliegen ze weer voorbij.

Jeff: Kom, kom kom, gaan we in de cockpit kijken of we ze kunnen zien. Maak de deur maar open, Mitch.

Mitch: Ja, goed, ja. Ja, ik zou wel willen, Jeff, maar het gaat weer niet.

Jeff: Jimmy, probeer de periscoop 'ns.

Jimmy: Ja ja.. (geroep)

Mitch: Wat is er aan de hand?

Jeff: Hou je vast! Vasthouden!...

Jimmy: Hè hè, dat is... da's beter. Ik dacht werkelijk zo-even dat de hele zaak stuk zou trillen. Hè hè.

Dr. Matthews: Gelukkig werkt de periscoop nog. Kijk 'ns naar 't scherm. Het beeld klaart op, maar ik zie niks bijzonders.

Jeff: Laat 'ns ronddraaien, Jimmy.

Jimmy: Ja, als ie het tenminste doet. Ja ja ja!

Mitch: Ja, ho, stop, Jimmy! Kijk 'ns, daar heb je weer één van die vliegende schotels zoals we op de maan gezien hebben, zo'n kadetje.

Jeff: Ja, waarachtig! Draai nog 'ns verder, Jimmy... Verder is er niks te zien, is 't wel?

Mitch: Nee, dat... dat... dat is het enige.

Jeff: Laat de periscoop zo staan, Jim. Zeg, wat zouden ze eigenlijk willen?

Mitch: Waarschijnlijk hetzelfde als destijds op de maan. Ja, maar mij krijg je d'r niet meer in. Jullie weer zeggen dat ik van alles verteld heb waaraan ik zelfs in m'n dromen niet heb gedacht... of dat ding met mij d'r vandoor gaan? Nee hoor, dank je feestelijk!

Jeff: Kijk nou 'ns! Kijk 'ns! Daar gaat die koepel weer open! En daar heb je die ladder ook weer.

Jimmy: Haha. Een vriendelijke uitnodiging om binnen te komen, denk ik.

Jeff: Ja, mogelijk, maar eh... die slaan we dan toch af, hè?

Dr. Matthews: Dit keer komt er misschien wel iemand uit...

Jimmy: Nou, en eh... en wat doen we nou? De hele dag hier zitten kijken? 'k Dacht dat we op de visvangst moesten om te eten.

Jeff: Zeg, jongens, ik weet wat!

Dr. Matthews: Wat dan?

Jeff: De radio!

Jimmy: De radio? Hoe bedoel je?

Jeff: Weet je dat dan nou niet meer?

Jimmy: Ik weet van niks meer.

Jeff: Toen Mitch tegen dat ding schopte, toen hoorden we dat door de radio en toen ie binnen was, hoorden we z'n stem door de radio.

Dr. Matthews: Juist, precies.

Jeff: Zouden we niet eens proberen radioverbinding ermee te krijgen?

Jimmy: Ja, 't is mij best.

Mitch: Ja, maar laatst moest ik er toch in zijn voordat jullie iets hoorden, wel?

Jeff: Ja, maar dat... dat... dat... dat is zo, maar wie weet wat nu zal gebeuren? We kunnen het in elk geval proberen.

Mitch: Ja, dat kan.

Jimmy: Nou, hier zijn de helmen met de koptelefoons. Zetten we ze allemaal op?

Jeff: Ja... ja ja ja, en we zetten allen de radio aan. 'ns Kijken of iemand van ons iets hoort.

Jimmy: Okay.

Mitch: Ja, mooi, in orde.

Jimmy: Zeg, ik hoor wat.

Dr. Matthews: Ja.

Jimmy: Horen jullie het ook?

Dr. Matthews: Ik ook.

Mitch: Het klinkt luider...

Jimmy: Geweldig!... Wat een lawaai! Hè? Is... is... (muziek houdt op) Hé, is dat alles? Da's ook niet veel nieuws.

stem: Hallo... (Jimmy schrikt) aardbewoners.

Mitch: Wat is dat?

Dr. Matthews: Hè?

Jimmy: Maar dat was... dat was een stem.

Dr. Matthews: Ja, een menselijke stem...

Mitch: Over de radio.

Jeff: Ja... Ze kwam uit dat ding! Iemand of iets is daar binnen!

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat

hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.